

κρίκος

κρίκος, ο, ουσ. [<αρχ. κρίκος], ο κρίκος. **1.** η συνδετική σχέση προσώπων, πραγμάτων ή καταστάσεων: «ο κρίκος μεταξύ της αρχαίας και της νεότερης Ελλάδας είναι η γλώσσα || ο αρχηγός αποτελούσε τον κρίκο για τη συνοχή του κόμματος». **2.** (στη γλώσσα της αργκό) το δαχτυλίδι του αρραβώνα, του γάμου: «αμέσως μετά το μυστήριο του γάμου έβγαλε τον κρίκο, γιατί τον ενοχλούσε στο δάχτυλο». **3α.** στον πλ. **οι κρίκοι**, είδος σκουλαρικιού σε σχήμα δακτυλίου: «λίγο πριν βγει έξω, κρέμασε και τους κρίκους στ' αφτιά της». **β.** όργανο γυμναστικής που αποτελείται από δυο κρίκους που κρέμονται στην άκρη δυο σχοινιών που είναι στερεωμένα σε κάποιο ψηλό σημείο, καθώς και το άθλημα που βασίζεται στους κρίκους αυτούς: «ο ολυμπιονίκης Ταμπάκης είναι ο μεγαλύτερος Έλληνας αθλητής που έβγαλε ποτέ ο ελληνικός κλασικός αθλητισμός στους κρίκους».

- *έσπασε ο κρίκος*, διασπάστηκε η συνοχή ενός συνόλου ή μιας φιλικής ή ερωτικής σχέσης: «μετά την αποχώρηση του αρχηγού το κόμμα διαλύθηκε, γιατί έσπασε ο κρίκος που διατηρούσε τη συνοχή του || η κακή σου διαγωγή ήταν η αιτία που έσπασε ο κρίκος της αγάπης μας».

- *ο πιο αδύναμος κρίκος*, λέγεται για άτομο που δε συμπεριλαμβάνεται σε κάποια ενέργεια ή κοινή προσπάθεια ή που αποπέμπεται από κάποια ενέργεια ή κοινή προσπάθεια, γιατί υστερεί ουσιαστικά έναντι κάποιων άλλων: «τον αντικατέστησαν, γιατί αποδείχτηκε ο πιο αδύναμος κρίκος». Η φρ. σε ευρεία χρήση από το 2001, με την πετυχημένη παρουσίαση του ομώνυμου τηλεοπτικού παιχνιδιού από την Έλενα Ακρίτα.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας